

§ 279 tr. zák.; namietali, že úmysel obžalovaného usmrtiť A. K-ovú nebol vopred uvážení.

N a j v y š š í s ú d zmätočné sťažnosti čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Ináče sú však zmätočné sťažnosti založené na § 385, č. 1 b) tr. p. bezzákladné. Sťažovatelia uzatvárajú, že obžalovaný nemohol vopred uvážiť svoj čin, z toho, lebo vraj myšlienka zabitia nevznikla v ňom kľudným uvažovaním a vypočítavaním, ale vznikla v ňom v rozhorčení nad nemožnosťou napraviť chybu, ktorej sa vraj oľahotnením A. K-ovej dopustil. Toto rozhorčenie ovládalo ho vraj stále, ba sa stupňovalo čím ďalej tým viac a vyvrcholilo vtedy, keď o hanbe dozvedela sa už i matka neb. A. K-ovej. Sťažovateľov názor je však mylný. Obžalovaný udržoval dlhšiu dobu intímny milostný pomer s poškodeným dievčaťom, musel byť tedy pripravený na to, že tento pomer nezostane bez následkov. Okolnosť, že poškodená bude ľahotná, bola predvídateľná, preto zpráva o tom nemohla ani obžalovaného prekvapiť. Táto zpráva mohla byť pre obžalovaného neprijemná z rôznych dôvodov, nebola však spôsobilá k tomu, aby ho priviedla do takého stupňa rozčulenia a stáleho rozrušenia, ktoré by vylučovali jeho schopnosť ku kľudnému uváženiu zavraždenia poškodenej a následkov toho činu. Že obžalovaný vopred uvážil svoj čin, plynie z tých zistených skutočností, že už vtedy, keď mal len podozrenie, že poškodená je prespatá, jedon alebo dva mesiace pred činom povedal P. R-ovi, že nevie, čo by s ňou bolo trebarobiť, keď by bola prespatá, či by ju bolo treba alebo či by ju musel — zabiť alebo zadusiť. Asi týždeň pred činom sdělil potom obžalovaný A. G. P-ovi, že s ním je plano, že A. K-ová bude asi prespatá a že mu A. K. povedala, že mu to do nedele povie, a keď mu potom povie, že je prespatá, že ju len chytiť za hrdlo a nikdo o tom nebude nič vedieť. Po týchto vyjadreniach dňa 21. augusta 1933 zakázal obžalovaný poškodenej, aby doma niečo povedala o ich pomere, ľstive jej slúbil, že príde sám k jej matke poshovárať sa o svadbe, vyzval ju, aby druhý deň večer po 8. hodine, tedy za tmy, prišla na schôdzku na odlahlé miesto, a tam, kde nikto nemohol prísť na pomoc poškodenej, prepadnul a zaškrtil zrejme nič zlého netušiacie dievča, a potom ju povесil na strom, aby predstieral samovraždu. Podľa týchto porotcami zistených skutočností obžalovaný viac dní pred činom rozmýšľal o tom, ako má usmrtiť ľahotnú milenkú, aby mu nebola na ľarchu. Zaškrtil poškodenú podľa vopred ľstive vymysleného plánu. Preto nemýlili sa porotcovia, keď uznali, že obžalovaný usmrtil poškodenú v úmysle vopred uváženom. Správne kvalifikoval tedy porotný súd čin obžalovaného za zločin vraždy podľa § 278 tr. zák.

Čís. 5078.

Po stránce subjektivní vyhledává se ke skutkové podstatě přečinu podle § 1 zák. o útisku kromě vědomí pachatelova, že hrozí jinému újmou na některém z právních statků v onom ustanovení zákona uvedených, i pachatelův úmysl, vynutiti na ohroženém nějaké konání, opome-

nutí, nebo snášení, a pachatelovo vědomí, že nemá práva na toto konání, opomenutí nebo snášení.

Skutkové podstaty onoho trestného činu tu není, směřovala-li pohružka k vynucení práva pachateli příslušejícího, neb i jen práva domnělého, mohl-li se pachatel důvodně, třeba i mylně domnívati, že takové právo má.

(Rozh. ze dne 15. září 1934, Zm I 480/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 3. března 1934, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem útisku podle §§ 1 a 2 zákona č. 309/1921 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozsoudil.

Z d ů v o d ů :

Nelze upřítí oprávnění stížnosti, jež ve svých vývodech po stránce věcné uplatňuje, že subjektivní skutková podstata přečinu, jímž byl stěžovatel uznán vinným, není rozsudkem zjištěna. Po stránce subjektivní vyhledává se ke skutkové podstatě přečinu podle § 1 zákona o útisku — kromě vědomí pachatelova, že hrozí jinému újmou na některém z právních statků v onom ustanovení zákona uvedených — i pachatelův úmysl, vynutiti na ohroženém nějaké konání opomenutí, nebo snášení, a pachatelovo vědomí, že nemá práva na toto konání, opomenutí nebo snášení. Skutkové podstaty onoho trestného činu tu není, směřovala-li pohružka k vynucení práva pachateli příslušejícího, neb i jen práva domnělého, mohl-li se pachatel důvodně, třeba i mylně domnívati, že takové právo má (srovn. rozh. č. 4152 sb. n. s.).

Nalézací soud výslovně zjistil, že obžalovaný hrozil svědku H-ému, by na něm vynutil vrácení stavebního příspěvku 5.000 Kč, zjistil dále, že obžalovaný měl nárok na vrácení příspěvku toho teprve dne 15. ledna 1934, nezabývá se však obhajobou obžalovaného, že se důvodně domníval, že mu nárok na okamžité vyplacení stavebního příspěvku přísluší. V tomto směru odvolává se zmateční stížnost na dva dopisy Č. L. záložny v P., první datovaný dne 29. srpna 1933, v němž sděluje záložna manželce obžalovaného, že družstvo jí oznámilo, že vinkuluje stavební příspěvek pro záložnu a že peníz ten bude záložně vyplacen nejdéle do 15. října 1933, druhý dopis pak z 13. října 1933, v němž záložna sděluje, že družstvo nehodlá záložně vyplatiti uvedený příspěvek, který obžalovaný záložně postoupil. Dopisy ty byly, jak plyne z rozsudku, při hlavním přelíčení přečteny, nalézací soud se však jimi po stránce subjektivní nevypořádal, nezaujal totiž k nim stanovisko s hlediska svrchu uvedeného právního názoru, zdali se obžalovaný, zejména vzhledem na první dopis záložny z 29. srpna 1933 mohl důvodně domnívati, že má nárok na okamžité vyplacení stavebního příspěvku ovšem pro záložnu, která chtěla podle druhého dopisu v případě nezaplacení zápůjčky, pro niž byl onen stavební příspěvek záložně obžalovaným postoupen, postupovati proti obžalovanému žalobou na zaplacení zapůjčené valuty.